

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: **Ing. F.D.**, narozený dne ■■■
bytem ■■■

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, IČO: 70891508
sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2

za účasti: **Česká telekomunikační infrastruktura, a.s.**, IČO: 04084063
sídlem Olšanská 2681/6, 130 00 Praha 3

Obec Okrouhlá, IČO: 00673447
sídlem Okrouhlá 36, 473 01 Nový Bor

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2017, č. j. OÚPSŘ 355/2016-330-rozh.

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 23. 1. 2017, č. j. OÚPSŘ 355/2016-330-rozh., se zamítá.

- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osobám na řízení zúčastněným se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Žaloba

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Nový Bor, stavebního úřadu a úřadu územního plánování (dále jen „stavební úřad“) ze dne 26. 10. 2016, č. j. MUNO 50381/2016. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla podle § 92 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), zamítnuta žádost žalobce o vydání rozhodnutí o umístění stavby vodovodní přípojky pro zemědělské objekty na st. č. ■■■ a ■■■ (objekty „vepřína“) obec ■■■ na pozemku p. č. ■■■, ■■■ v k. ú. ■■■ u Nového Boru.
2. Žalobce v žalobě tvrdil, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném posouzení věci. Namítal porušení článku 11 a 26 Listiny základních práv a svobod. Zdůraznil, že porušení vlastnického práva zaručeného Listinou namítal již v odvolání, ale žalovaný se v napadeném rozhodnutí s touto námitkou dostatečně nevypořádal. Žalobce vysvětlil, že objekty vepřína vlastní již od roku 1990, v těchto stavbách byl vždy provozován chov prasat, k tomuto účelu jsou zkolaudovány a provoz je v souladu se stavebně technickým charakterem staveb. Skutečnost, že okolí těchto staveb představuje podle územního plánu funkční využití pro občanskou vybavenost, nemůže být dle žalobce důvodem k tomu, aby mu bylo bráněno ve využití jeho staveb v souladu s jejich stavebně technickým určením. Žalobce dále zmínil, že v důsledku změny právních předpisů nelze řešit dodávky vody způsobem, který existoval před rokem 2010. V roce 2010 došlo k dočasnému přerušení dodávek vody v souvislosti s přerušením podnikání v oblasti živočišné výroby, objekt byl využíván několik let pouze na uskladnění produktů rostlinné výroby souvisejících s chovem dobytka. V současné době žalobce hodlá výrobu v areálu obnovit, což vyvolalo potřebu územního řízení pro vybudování nové vodovodní přípojky. Projekt byl vypracován autorizovaným projektantem a splňuje všechny požadavky stanovené příslušnými právními předpisy. Žalobce namítal, že ve správním řízení správní orgány vycházely z nesprávných a nepodložených informací a nevzaly v potaz důkazy, které předložil žalobce, konkrétně platební kalendář Severočeských vodovodů a kanalizací a.s. ze dne 22. 5. 2009, z něhož je dle žalobce zřejmé, že odběr vody probíhal i v tomto období a činnost v objektu tak nemohla být ukončena již v roce 1994, jak tvrdí žalovaný. Žalobce dále konstatoval, že v obou stupních řízení bylo argumentováno nesouhlasem obce ■■■ s výstavbou vodovodní přípojky. Dle žalobce je zřejmé, obec ■■■ záměrně likviduje jakoukoliv legální možnost využití stávajícího zemědělského areálu a žalobcových pozemků, upřednostňuje svůj záměr a nerespektuje ochranu soukromého vlastnictví. Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

II. Vyjádření žalovaného

3. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že pro zamítnutí žádosti o umístění nové vodovodní přípojky k objektu vepřína ve vlastnictví žalobce byly dva důvody. Prvním důvodem byla skutečnost, že umísťovaná stavba vodovodní přípojky související s provozem zemědělského areálu je neslučitelná s hlavním i přípustným regulativem stanoveným pro plochu občanské vybavení - veřejná infrastruktura. Druhým důvodem byl nesouhlas obce ■■■ - vlastníka pozemku p. č. ■■■ v k. ú. ■■■ u Nového Boru, po němž měla část vodovodní přípojky vést. Právě tento důvod byl dle žalovaného pro zamítnutí žádosti žalobce zásadní, neboť žadatel musí k žádosti přiložit doklady prokazující jeho vlastnictví, což v daném případě sice žalobce k velké části umísťované vodovodní přípojky doložil, nicméně u pozemku p. č. ■■■ souhlas vlastníka tohoto pozemku absentoval. Žalobce tak dle žalovaného neprokázal aktivní legitimaci k podání žádosti o umístění vodovodní přípojky na tomto pozemku. Absence tohoto souhlasu vyústila v zamítnutí žalobcovy žádosti, protože bez možnosti provést stavbu na pozemku ve vlastnictví obce ■■■ nemohla být žalobcem navržená vodovodní přípojka funkční. Ve správním spise je nesouhlas obce ■■■ s umístěním stavby jednoznačně doložen. Žalobce proto nemohl ani předpokládat, že by jeho žádost mohla být rozhodnuta kladně. Dle ustálené judikatury nelze souhlas vlastníka vynutit. Žalovaný proto navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul.

III. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

4. Dne 18. 7. 2016 podal žalobce žádost o vydání územního souhlasu pro stavbu vodovodní přípojky pro zemědělské objekty na st. č. ■■■ a ■■■ (objekty „vepřína“) obec ■■■ na ozemku p. č. ■■■, ■■■ v k.ú. XX u Nového Boru.
5. Stavební úřad v rozhodnutí ze dne 26. 10. 2016, č. j. MUNO 50381/2016, žádost žalobce o vydání rozhodnutí o umístění předmětné stavby zamítnul. Konstatoval, že se záměrem žalobce nesouhlasí obec ■■■ a záměr není ani v souladu s požadavky uvedenými v § 90 stavebního zákona, konkrétně s územně plánovací dokumentací obce ■■■, která byla schválena usnesením zastupitelstva obce dne 21. 4. 2011 pod č. j. 3/2011 a nabyla účinnosti dne 7. 5. 2011, a nevyhovuje obecným požadavkům na využívání území. Stavba je dle platného územního plánu obce ■■■ umísťována v plochách „občanské vybavení - veřejná infrastruktura“ pro níž platí regulativ. Tato funkční plocha neumožňuje umístění zemědělských areálů, zemědělské výroby a s nimi souvisejících staveb.
6. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí stavebního úřadu. Žalovaný se plně ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, že posuzovaný záměr není v souladu se schválenou územně plánovací dokumentací, kterou je územní plán obce XX, podle kterého je stavba vodovodní přípojky ke stávajícím zemědělským objektům navržena v ploše s funkčním využitím pro občanskou vybavenost s hlavním využitím pro stavby a zařízení pro sociální služby, obchodní prodej, ubytování, stravování a služby a

s přípustným využitím pro veřejné prostranství, plochy okrasné a rekreační zeleně, pro výstavbu objektů pro školství a tělovýchovu, kulturu a osvětu, výstavbu objektů pro zdravotnictví a sociální péči, objektů maloobchodní sítě, veřejného stravování, objektů veřejné správy a administrativy, pro výstavbu obecních komunikací a parkovišť, objektů pro technickou infrastrukturu. Podle územního plánu obce ■■■ je jakákoliv jiná výstavba v ploše občanského vybavení nepřipustná. Další dle žalovaného zásadní důvod pro zamítnutí žádosti žalobce shledal žalovaný v absenci doložení dokladu o právu provést stavbu, respektive její část na pozemku p. č. ■■■ ve vlastnictví obce ■■■, přičemž povinnost doložení takového dokladu vyplývá z § 96 odst. 3 stavebního zákona. Žalovaný zdůraznil, že posuzovaná vodovodní přípojka k pozemkům či stavbám žalobce nepředstavuje obecné užívání pozemku, a povinnost obce souhlasit s umístěním stavby vodovodní přípojky na svých pozemcích nevyplývá ani ze zvláštní sociální funkce vlastnictví obce. V této souvislosti žalovaný citoval nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 11. 2014, sp. zn. II. ÚS 2588/14. Dle žalovaného bylo čistě věcí obce, zda žalobci souhlas s omezením na svém pozemku za účelem umístění přípojky udělí či nikoli. Obec ■■■ souhlas s umístěním přípojky na svém pozemku neudělila. Absence souhlasu obce znamená, že žalobce neunesl aktivní legitimaci pro podání žádosti o umístění části přípojky na pozemku obce. Vzhledem k tomu, že bez umístění části přípojky na pozemku p. č. ■■■ nelze stavbu přípojky umístit, je dán zákonný důvod pro zamítnutí žádosti o její umístění. Žalovaný proto odvolání žalobce zamítnul a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

IV. Posouzení soudem

7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích žalobních bodů, kterými je v duchu dispoziční zásady, již je správní soudnictví ovládáno, vázán.
8. Dle § 96 odst. 3 písm. a) stavebního zákona *žádost o územní souhlas obsahuje kromě obecných náležitostí údaje o požadovaném záměru a identifikační údaje dotčených pozemků a staveb. K žádosti žadatel připojí doklady prokazující jeho vlastnické právo, smlouvu nebo doklad o právu provést stavbu nebo opatření k pozemkům nebo stavbám, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn; tyto doklady se připojují, nelze-li tato práva ověřit v katastru nemovitostí dálkovým přístupem; anebo souhlas podle § 86 odst. 3.*
9. Dle § 86 odst. 3 téhož zákona *jestliže žadatel nemá vlastnické právo, smlouvu nebo doklad o právu provést stavbu nebo opatření k pozemku nebo stavbě, předloží souhlas jejich vlastníka; to neplatí, lze-li pozemek nebo stavbu vyvlastnit.*
10. V případě udělení souhlasu vlastníka pozemku podle stavebního zákona, jde o situaci, kdy stavebník „obyčejné“ stavby chce stavět na pozemku jiného vlastníka, a proto musí vždy nejprve doložit právo, které ho ke zřízení stavby na tomto pozemku opravňuje. Bez doložení takového práva mu stavební úřad stavbu provést

nepovolí, a to i v případě, že z hlediska zájmů chráněných předpisy veřejného práva jejímu povolení nic nebrání. Souhlas je vyžadován i v případě, že vlastníkem pozemku je obec.

11. Ústavní soud v nálezu ze dne 23. 1. 1995, sp. zn. IV. ÚS 150/94, rozhodl, že nedání souhlasu vlastníka (obce) k umístění stavby na jeho pozemku nelze považovat za zásah veřejné moci, neboť jde o výkon vlastnického práva. V rámci probíhajícího stavebního řízení totiž obec při vyjadřování se k umístění stavby na jejím pozemku nevystupuje jako orgán veřejné moci, ale jako účastník stavebního řízení.
12. Udělení či neudělení souhlasu vlastníka pozemku, kterým je obec, spadá do samostatné působnosti obce a soudy, potažmo stát, nemohou obcím nařizovat, jak mají v obdobných situacích postupovat a za jakých okolností mají souhlas se stavbou udělit. Je pouze na rozhodnutí obce, která se svým majetkem hospodář, zda souhlas ke stavbě udělí. Nic na tom nemůže změnit ani skutečnost, že jde o pozemky ve vlastnictví obce, tedy sloužící obecnému užívání.
13. Vedení vodovodních přípojek k pozemkům či stavbám konkrétních osob navíc nepředstavuje obecné užívání pozemku.
14. Povinnost obce souhlasit s umístěním stavby vodovodní přípojky na svých pozemcích nevyplývá ani ze „zvláštní“ sociální funkce vlastnictví obce. Sociální funkce vlastnického práva obce je zákonem respektována, a to ve formě zákonných omezení pro nakládání a hospodaření s majetkem obce upravených v zákoně o obcích. Zákon však neukládá obci povinnost udělit souhlas se stavbou jiného vlastníka na svém pozemku (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 5. 2014, sp. zn. 22 Cdo 607/2014, aprobovaný usnesením Ústavního soudu ze dne 25. 11. 2014, sp. zn. II. ÚS 2588/14).
15. Soud se tak zcela ztotožňuje se závěrem žalovaného, že bez souhlasu obce, vlastníka pozemku p. č. ■■■ v k.ú. ■■■ u Nového Boru, na němž měla část vodovodní přípojky vést, nelze územní souhlas se stavbou této přípojky udělit. Postup správních orgánů byl zcela v souladu se zákonem a nelze v něm spatřovat porušení žádného z žalobcem citovaných článků Listiny základních práv a svobod.
16. Soud souhlasí i se závěrem správních orgánů, že v projednávaném případě by nebylo možné územní souhlas udělit také pro to, že umísťovaná stavba není v souladu s územně plánovací dokumentací obce ■■■, jak správní orgány ve svých rozhodnutích podrobně vysvětlily.
17. Platební kalendář Severočeských vodovodů a kanalizací a.s. ze dne 22. 5. 2009, o němž žalobce tvrdí, že nebyl vzat správními orgány v potaz, byl pro posouzení žalobcovy žádosti zcela irelevantní.

V. Závěrečné posouzení a náklady řízení

18. Ze všech shora uvedených důvodů soud zamítl podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou. Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když s tímto postupem žalobce vyjádřil svůj souhlas a žalovaný svůj nesouhlas nevyjádřil ve stanovené lhůtě.

19. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.
20. Ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení pak krajský soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. tak, že se jim právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává, neboť osoby zúčastněné na řízení mají právo na náhradu pouze těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil; případně jim soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení. V daném případě však krajský soud osobám zúčastněným na řízení splnění žádné povinnosti, v souvislosti s níž by jim vznikly náklady, neuložil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 21. března 2018

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu